

«Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu. ... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.» (1 Ioan 3,1.2)

Capitolul 5

Clasificarea copiilor lui Dumnezeu în părinți, tineri și copilași

Dacă Duhul Sfânt clasifică pe copiii lui Dumnezeu în «*copilași*», «*tineri*» și «*părinți*», prin aceasta El se referă la viața lor lăuntrică, spirituală, referitoare la creștere și maturizare. În viața naturală această clasificare nu merge totdeauna împreună, însă deseori viața spirituală poate și chiar se suprapune peste viața naturală. Dacă cineva s-a întors la Domnul pe când era încă copil, și după aceea credincios înaintează cu Domnul, el ca tânăr va ajunge să fie și «*un tânăr*» în cele spirituale și ca bărbat poate fi un «*părinte*». Când însă un bărbat sau o femeie se naște din nou la o vârstă înaintată sau chiar la bătrânețe cărunte, cu toată vârsta înaintată nu este nicidecum prezentă maturitatea unui «*părinte*», ci este starea unui «*copilaș*» în Hristos, care „se hrănește încă cu lapte și nu cu hrană tare”, chiar dacă bătrânul a căpătat multă experiență pe parcursul multor ani, pe care copilul credincios și tânărul credincios încă nu le-a făcut, ca de exemplu experiența referitoare la caracterul trecător al lucrurilor vizibile, la lipsa de valoare a tuturor bunurilor temporale și multe altele.

Deci viața spirituală în cel credincios își are evoluția ei și creșterea ei; și ea se poate întări și se va întări numai dacă inima va rămâne în toate credincioasă lângă Domnul și va merge împreună cu El. Dacă aceasta are loc, atunci credinciosul curând va avea «*simțurile deprinse să deosebească binele și răul*» și va putea suporta «*hrana tare*».

Pe de altă parte viața nouă sau viața spirituală are multe pericole și mulți dușmani care deranjează creșterea sănătoasă și progresul și stau ca piedici pe cale. Așa a trebuit apostolul să mustre pe evrei: «*Căci deși de mult (cu privire la întoarcerea lor la Dumnezeu sau trecerea lor la creștinism) trebuia să fiți învățători, aveți iarăși nevoie de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Căci oricine are parte numai de lapte, este neobișnuit cu cuvântul despre dreptate, căci este un prunc.*» Scriitorul inspirat le spune evreilor și care este cauza acestei prezentări triste: «*V-ați făcut greoi la auzit.*» (Evrei 5,11-13) Și galatenii au dat înapoi în viața dumnezeiască, în loc să înainteze. Apostolul Pavel a trebuit să le spună: «*Mă tem pentru voi, ca nu cumva să mă fi ostenit în zadar pentru voi.*» «*Voi alergați bine; cine va oprit, ca să nu ascultați de adevăr?*» (Galateni 4,11; 5,7) Vai, ei și-au plecat urechea spre învățătorii falși, care i-au adus din nou sub robia Legii și prin aceasta au dat lovitură de moarte evoluției fericite și a creșterii vieții noi, potrivit cu Dumnezeu. De aceea apostolul a ajuns «*în încurcătură*» și adâncă durere din cauza lor: el le arată ce urmări triste pentru ei are amestecarea Legii cu harul, da, îi imploră să se reîntoarcă la Evanghelia care el le-a adus-o la comanda lui Dumnezeu. Nici la corinteni apostolul nu a văzut progresul dorit; el nu le-a putut vorbi «*ca unora spirituali, ci ca unora carnali*», ca unor «*prunci*», cu toate că erau «*în Hristos*», aceasta înseamnă că erau întorși la Dumnezeu și mântuiți. (1 Corinteni 3,1-4) La ei erau alte obstacole care stăteau în calea creșterii spirituale: între ei era «*invidie și ceartă*»; «*dezbinări*» și «*partide*» și-au croit drum printre ei; aluatul păcatului carnal și al nedreptăților a fost găsit printre ei, și învățătorii străini, egoiști, căutau să submineze prestigiul apostolilor din mijlocul lor. Apostolul Pavel caută prin puterea Duhului Sfânt în prima sa scrisoare să îndepărteze toate aceste obstacole din calea unei dezvoltări sănătoase a vieții spirituale; și noi vedem din a doua lui scrisoare adresate Adunării, că prin ajutorul lui Dumnezeu lui i-a reușit parțial.

Astfel, pericolele și obstacolele în calea vieții născută de Dumnezeu în credincios sunt foarte multe. Nu este de mirare, că bătrânul apostol Ioan în scrisorile sale se adresează în mod deosebit fiecărei clase în parte, «*părinților*», «*tinerilor*» și «*copilașilor*», îi atenționează de pericolele care

vin asupra lor și le dă hrană și învățatură potrivită cu starea lor. Să studiem mai îndeaproape cuvintele sale inspirate prin Duhul Sfânt:

1. «Părinții»

Apostolul scrie acestora: «*Vă scriu părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Cel care este de la început*», și imediat după aceea: «*V-am scris părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Cel care este de la început*». (1 Ioan 2,13,14) Deci ceea ce caracterizează pe «*părinții*» în Hristos este că ei au cunoscut «*pe Cel care este de la început*», și acesta este Isus Hristos. Aceasta este tot ce apostolul le spune sau vrea să spună despre ei în mod deosebit. S-ar putea pune întrebarea: „Nu este puțin aceasta? Nu cunoaște fiecare copil al lui Dumnezeu pe Isus Hristos? Desigur, fiecare creștin adevărat Îl cunoaște într-o formă sau alta, ca fiind Mântuitorul și Domnul lui și pe drumul de urmaș al Lui Îl cunoaște mereu mai bine și mai îndeaproape și în activități noi, în însușiri și glorii. Însă ceea ce caracterizează pe «*părinți*», și anume că ei «*au cunoscut pe Cel ce este de la început*», înseamnă mult mai mult.

În evanghelia sa Ioan vorbește despre ceea ce era «*la început*». Aici însă el scrie despre ce era «*de la început*». Expresia «*la început*» merge înapoi în veșnicie; expresia «*de la început*» însă se referă la timpul când Hristos, viața veșnică, a intrat în lumea aceasta. – Evanghelia începe cu cuvintele: «*La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.*» Vedem aici pe Hristos ca fiind Cuvântul veșnic, pe Fiul veșnic al lui Dumnezeu, pe «*Întâiul născut din toată creația*». Prin El și pentru El au fost create toate lucrurile și ele există prin El. (Coloseni 1,15-17; Evrei 1,2) Însă noi știm că prima creație a fost stricată prin păcatul omului; suferința și moartea au pătruns în ea. Dumnezeu a văzut toate acestea venind și în planurile Lui din veșnicie a prevăzut o a doua creație, una nouă, care este mult superioară primei «*creații a lui Dumnezeu*». Hristos este în aceeași măsură «*Începutul*» și «*Capul*» acestei creații (Efeseni 1,10-11); Apocalipsa 3,14; Coloseni 1,18); El este «*ultimul Adam*», «*Omul al doilea, din cer*». (1 Corinteni 15,45.47) În moartea lui Hristos Dumnezeu a încheiat juridic pentru totdeauna istoria primului om și a pus baza noii creații. Și după învierea Sa Hristos Și-a ocupat locul ca «*Om al doilea*» și ca atare domnește acum la dreapta lui Dumnezeu. –

Când apostolul spune părinților: «*L-ați cunoscut pe Cel care este de la început*», el spune despre ei, că ei Îl cunosc ca pe Acela care era pe pământ pentru glorificarea lui Dumnezeu, că El nu numai a purtat păcatele lor, ci prin moartea și învierea Sa a pus baza pentru împăcarea «*tuturor lucrurilor*». Dar inima lor nu numai Îl cunoaște pe El, Cel care era viața veșnică «*la Tatăl*» și a venit în lumea aceasta și a devenit Om, pentru ca pe scena păcatului și a morții să glorifice pe Dumnezeu, ci ea găsește în El și bucuria ei. De această bucurie vedem și pe apostol umplut, când scrie: «*Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am contemplat și ce au pipăit mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții (și viața a fost arătată, și noi am văzut și mărturisim, și vă vestim viața veșnică, care era la Tatăl și ni s-a arătat); ce am văzut și am auzit vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi; și anume părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Și vă scriem aceste lucruri, ca bucuria voastră să fie deplină*». (1 Ioan 1,1-4)

Ceea ce caracterizează deci pe «*părinți*» este faptul că ei cunosc pe Hristos, revelarea lui Dumnezeu și plăcerea lui Dumnezeu, ca parte a inimii și bucuriei lor. Ei cunosc deci pe Hristos nu numai într-o demnitate sau alta, într-o însușire sau alta, sau într-o activitate sau alta, și nu numai potrivit experiențelor, pe care ei le-au avut cu El, ci în caracterul ales, în gloria și valoarea mare a Ființei Sale, a harului Său și a gloriei Sale, așa cum Cuvântul lui Dumnezeu Îl prezintă ochilor noștri și așa cum Duhul lui Dumnezeu Îl transfigurează, Îl glorifică și Îl face nespus de prețios inimii noastre. Tot așa și Pavel ca un „părinte” în Hristos putea spune: «*Știu (sau cunosc) în Cine am crezut*». (2 Timotei 1,12) Este, așa cum am spus, lucrul cel mai înalt pe care noi ca credincioși îl putem ajunge, și anume, că Hristos în toată plinătatea Sa ne umple inima și orizontul. După întoarcerea la Dumnezeu sufletul se preocupă în mod explicabil mai întâi cu

propria fericire, cu iertarea păcatelor și, în legătură cu aceasta, mai ales și cel mai frecvent numai cu lucrarea înfăptuită de Hristos. Când însă progresează în viața lăuntrică, el se preocupă tot mai mult cu tot adevărul, cu tot Cuvântul. Și în cele din urmă Hristos Însuși va fi Acela care devine tot mai mult subiectul cugetărilor și studiilor lui. Sufletul va ajunge să se laude cu Domnul: «*Toate izvoarele mele sunt în Tine!*» - El își vede exprimate sentimentele în cuvintele poetului, când cântă:

Eu am destul, Te am pe Tine,
Mă bucur azi, sunt vesel, cânt.
O, unde este-un dar ca Tine
În cer, și unde pe pământ?
O, inima mea-i mult prea mică,
Pe Tine ca să te cuprindă.

Sau într-o altă cântare:

Tu, al cerului Sfânt Soare,
Slava îngerilor ești,
Tu, a Tatălui plăcere,
Doamne, pururea Tu ești.

Acestea sunt deci sentimentele «*părinților*» în sensul apostolului: ei cunosc a tot suficiența lui Hristos.

Nu demult scriitorul acestor rânduri a avut privilegiul să viziteze un frate foarte bolnav, care era pentru noi „un părinte în Hristos”. Fața lui era desfigurată din cauza suferințelor. Îi lipsea aproape orice îngrijire trupească și sufletească. Cu toate acestea nu s-a referit nici măcar cu un cuvânt la suferințele și încercările lui. Vorbirea lui avea ca subiect numai pe Domnul Însuși. Pe parcursul discuției a spus printre altele: „În primii zece ani de la întoarcerea mea la Dumnezeu m-am bucurat în primul rând de lucrarea de mântuire a Domnului Isus, de sângele Lui vărsat pentru Mine, de mântuirea și de salvarea mea. Mai târziu Dumnezeu mi-a dat lumină cu privire la toate adevărurile minunate referitoare la Adunarea sau Biserica lui Dumnezeu, cu privire la binecuvântările ei cerești și la poziția ei cerească. Desigur mi-a rămas permanent scumpă și valoroasă baza prețioasă a mântuirii mele, jertfa de pe Golgota, dar acum inima mea se preocupă în mod deosebit cu adevărurile pe care le-am cunoscut din nou. Însă de mult timp”, a continuat el, „Hristos Însuși, Domnul scump, gloria persoanei Sale, stă înaintea sufletului meu. Nu că lucrurile cunoscute odinioară și-au pierdut valoarea, nu! Dar Hristos Însuși îmi este acum mai prețios decât toate; și pe El Însuși Îl savurează inima mea! Eu am destul și am totul în El.”

Acest credincios, m-am gândit eu, a atins maturitatea unui „părinte”, și experiențele lui confirmă ce am spus mai înainte despre diferitele trepte ale vieții dumnezeiești lăuntrice și însușirile ei. Cine a ajuns acolo, în Hristos să-și aibă toate izvoarele, acela a ajuns la liniște; și lui nu i-a mai rămas nimic de făcut, decât să cunoască din ce în ce mai mult plinătatea lui Hristos și să savureze, să se preocupe cu El. Apostolul nu atenționează pe părinți, așa cum atenționează pe copilași și pe tineri, cu privire la pericolele din partea învățătorilor falși și a lumii. Părinții se bucură de posesiunea Aceluia care este de la început și în El savurează toată înțelepciunea lui Dumnezeu. Să învețe și să înțeleagă tot mai mult despre El, Cel care este subiectul și scumpătatea vieții noi, aceasta este dorința și năzuința sufletului fericit. Și acolo unde inima este umplută de Hristos, Satan nu are nici un acces. De aceea în continuare Ioan nu scrie «*părinților*» altceva, decât ceea ce el le-a spus deja: «*Ați cunoscut pe Cel care este de la început*». Dacă se studiază toate poruncile și rânduielile Noului Testament: ce conțin sau ce arată ele? Trăsăturile de caracter ale lui Hristos. Deci prin faptul că părinții L-au cunoscut în gloria Sa și în plinătatea Persoanei Sale, ei se află la izvorul tuturor celor necesare hrănirii și creșterii vieții dumnezeiești.

Au ei nevoie de înțelepciune, de călăuzire, de îmbărbătare, de mângâiere, de muștrare? Da; dar toate acestea și mult mai mult, toate binecuvântările care sunt partea noastră în și pe baza mântuirii, ei le caută, le posedă și le găsesc în El, Cel care este de la început.

S-ar putea ca în realitate să fie puțini «*părinți în Hristos*». Dar să nu dorim noi din toată inima să creștem la această maturitate spirituală a «*părinților*»? În relațiile pământești se spune în toată lumea, că copilul de astăzi este bărbatul și tatăl viitorului, să nu fie tot așa și în domeniul spiritual? Ah, ce pagubă că așa de mulți credincioși rămân în urmă în creștere și nu avansează! Cei mai mulți par să nu depășească treapta de cunoaștere și de aptitudini spirituale ale unui «*copilaș*», și chiar semnele caracteristice ale unui «*copilaș*», semnele vieții noi în general, se recunosc foarte slab.

Cine vrea totuși să cunoască și să savureze binecuvântările depline ale vieții creștine sau mai mult, bogățiile nelimitate, care se găsesc în Hristos pentru noi, acela trebuie «*cu hotărâre de inimă să rămână cu Domnul*». El trebuie să-și dea toată silința să cerceteze toate frumusețile și gloriile, pe care Cuvântul prețios al lui Dumnezeu ni le arată din belșug cu privire la Isus, să și le însușească și să le savureze. Cu adevărat, cine stă zilnic, ca Maria din Betania, cu inima devotată la picioarele Domnului Isus, însușindu-și cuvântul Lui și trăindu-L, acela va crește și se va maturiza și poate deveni un «*părinte*» în familia lui Dumnezeu.

2. «Tinerii»

Semnul caracteristic și podoaba tinerilor este puterea lor. Ei l-au învins pe cel rău. «*Vă scriu, tinerilor, pentru că l-ați învins pe cel rău.*» (1 Ioan 2,13) Această caracteristică o repetă apostolul în versetul următor. Totodată ne face cunoscut sursa acestei puteri. Da, Cuvântul lui Dumnezeu oferă într-adevăr putere și anume atât în relația cu Dumnezeu, cât și față de oameni. Puterea tinerilor s-a dovedit: ei au învins pe Satan. Ei nu mai sunt robi ai lui Satan, ei sunt ai Domnului, și ei înving mereu răul prin puterea Cuvântului care locuiește în ei.

Dar ce înseamnă: Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi? Domnul ne spune: «*Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice vreți și vi se va face*». (Ioan 15,7) Înțelesul acestui loc este fără îndoială acela, că Cuvântul lui Dumnezeu, cuvintele Domnului nostru scump, trebuie să găsească un loc în inimile noastre și să-l ocupe, ca să dea naștere la transformarea gândurilor și dorințelor noastre. Dacă de exemplu prin Cuvântul Domnului felul Lui de gândire, «*gândul lui Hristos*», ia chip în noi, așa cum este intenția lui Dumnezeu, atunci și rugăciunile, care le aducem Tatălui, vor fi numai expresia gândirii și dorințelor lui Hristos. De aceea împlinirea unei astfel de rugăciuni ne poate fi garantată mai dinainte.

Dar și față de dușman, ținând seama de atacurile și ispitele lui, Cuvântul păstrat în inimă este o armă puternică, permanent pregătită pentru apărare. (Psalm 119,9.11) El locuiește în suflet și formează și stăpânește viața credinciosului. „Aceasta este tocmai ce eu vreau să obțin!” , strigă probabil unii. Un astfel de om trebuie să-și amintească, că noi, pentru ca Cuvântul lui Dumnezeu să rămână și să lucreze în noi, trebuie să-L iubim și să-L prețuim, să-L cercetăm și să medităm cu privire la El în inima noastră. Dacă eu de exemplu citesc puțin Cuvântul lui Dumnezeu, și probabil numai în grabă și superficial , atunci El niciodată nu va locui în inima mea sau absolut deloc nu va locui «*din belșug*». (Coloseni 3,16) Aceasta însă este intenția lui Dumnezeu cu noi. Să ne dăm toate silințele, să cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu, să-L citim mai întâi cu stăruință, și cu rugăciune și meditare în liniște și sub călăuzirea Duhului. Dar să nu desconsiderăm cele învățate, ci în teama Domnului, potrivit cunoștinței primite, începând de acum încolo să-L practicăm în activitate și umblare. Numai așa Cuvântul, pe care-L citim în Sfânta Scriptură, se va transmite în inimile noastre și va fi păstrat ca o comoară prețioasă. El este acum aici, sub binecuvântarea lui Dumnezeu și acțiunea Duhului Său, izvorul gândurilor noastre, a voinței și faptelor noastre și este puterea noastră în lupta noastră. (Efeseni 6,14) Cu privire la Israel în zilele viitoare, Dumnezeu spune: «*dând legile Mele în mintea lor, le voi înscrie și pe inimile*

lor.» Atunci toți, de la cel mic și până la cel mare, vor cunoaște pe Domnul. (Evrei 8,10.11) Israel a avut odinioară Legea pe table de piatră; dar aceasta nu le-a dat putere pentru ascultare și luptă. Când însă Dumnezeu le va înscrie Cuvântul Său în inima și mintea lor, atunci totul va fi schimbat: ei vor fi credincioși și tari în căile Domnului, Dumnezeului lor. Și tot așa și noi. Dacă posedăm Cuvântul lui Dumnezeu numai în Cartea binecuvântată, și nu în inimă, atunci el nu ne va oferi putere pentru o umblare sfântă și nici pentru lupte învingătoare. Însă de îndată ce și în măsura în care noi păstrăm Cuvântul în inimile noastre, el va deveni un izvor de viață și de putere; aceasta lucrează Duhul lui Dumnezeu. De câte ori la citirea Cuvântului nu trebuie să ne spunem: dacă aș fi avut acest cuvânt sau acel cuvânt al lui Dumnezeu în inimă și în minte, atunci aceasta și aceea nu ar fi avut loc în viața mea; aș fi rămas păzit de unele curse și de unele dureri și pași greșiți. Cuvântul lui Dumnezeu este, ca și lumina pentru picioarele noastre, singura armă cu care putem respinge atacurile permanente ale lui Satan. Să ne gândim cum în zilele noastre sunt lezate chiar și fundamentele credinței noastre și noi suntem obligați să luptăm *«pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna»* (Iuda 3), și astfel ne dăm seama cât este de necesar să păstrăm înlăuntrul inimii noastre Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne, să-L cercetăm și să ne hrănim din El. Atunci vom fi *«tari și vom învinge pe cel rău»*. Cine păstrează Cuvântul în inima sa, acela și ascultă de El; și pe credinciosul ascultător nu-l lezează răul. Ca în toate, tot așa și în privința aceasta Domnul nostru scump *«ne-a lăsat un exemplu, pentru ca noi să călcăm pe urmele Lui»*. El putea spune: *«Este desfătarea Mea, Dumnezeul Meu, să fac plăcerea Ta, și Legea Ta este înlăuntrul inimii Mele.»* (Psalm 40,8) Când apoi ispititorul a venit la El, El a respins atacurile lui viclene cu de trei ori *«este scris»*, și El l-a învins victorios.

Să nu uităm, că mai întâi Cuvântul trebuie să-și fi găsit în sufletul nostru un loc statornic, înainte ca noi să-L putem folosi ca armă împotriva dușmanului.

«Tinerii» sunt expuși însă unui pericol deosebit, de care apostolul îi atenționează: *«Nu iubiți lumea, nici cele din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate.»* (1 Ioan 2,15-17)

Deci lumea și pofta ei este un pericol deosebit pentru credincioșii care se află pe această treaptă a vieții spirituale. Acest pericol caracterizează și lupta deosebită, pe care o au de dus acești credincioși. S-ar putea spune: deoarece Satan a fost învins în ceea ce privește puterea sa, el încearcă acum cu viclenie și momeli, ca să răstoarne pe credincios.

Cineva ar putea spune: nu este lumea și pofta ei mai degrabă un pericol pentru creștinii foarte tineri, *«copilașii»*? În general trebuie să spunem: nu. De exemplu, eu nu-mi aduc aminte, ca în timpul de la început, când m-am întors la Domnul, să fi fost ispitit de lume și de lucrurile ei. Bucuria pentru mântuirea obținută și cunoașterea că sunt scos din lumea rea era prea mare, ca ispitirile venite din partea ei să mă fi influențat în mod deosebit. Abia după mult timp, când eram deja consolidat în cunoașterea Domnului, dușmanul a început să-mi pună iarăși înaintea ochilor lucrurile vizibile ca atrăgătoare și prin aceasta să depărteze inima mea de Domnul, așa că, vai! uneori mi-a fost răpită savurarea dragostei Tatălui, prin aceea că eu – spre durerea mea trebuie să recunosc – nu totdeauna am respins imediat ispitele de la mine, ci aici și acolo am ascultat de dușman. Samson era un *«tânăr»* plin de putere, peste care deseori venea Duhul Domnului. Secretul tăriei lui consta tocmai în despărțirea de lume; căci el era un *«nazireu al lui Dumnezeu»*. (Judecători 16,17; Numeri 6) Drept urmare el a fost subiectul dușmăniei deosebite și ispitelor lui Satan, care a încercat în mod deosebit prin *«pofta cărnii»* să-l momească și să-l prăbușească, ceea ce i-a și reușit, cu toate că Samson a fost o unealtă a Domnului în lupta împotriva filistenilor.

Prin *«lume»* Cuvântul lui Dumnezeu aici nu înțelege desigur creația, așa cum ea a rezultat din mâna lui Dumnezeu, ci marele sistem spiritual, pe care omul, după ce el a căzut de la Dumnezeu și a fost influențat de Satan, l-a organizat și al cărui „stăpânitor” și „dumnezeu” este Satan. (Ioan 14,30; 2 Corinteni 4,4) În acest sistem dușman față de Dumnezeu au fost introduse lucrurile

vizibile. Cain a fost primul om lumesc. După ce el sub imboldul lui Satan a devenit ucigașul fratelui său, a fugit departe de fața Domnului și a locuit în țara Nod (Fugă). (Geneza 4,16) Acolo a construit pentru el și urmașii lui o cetate, pe care a numit-o după numele său, și în care apoi s-a văzut tot mai mult năzuința comună a societății umane în opoziție cu Dumnezeu. Satan l-a mânat tot mai departe și tot mai mult în lucrurile vizibile, trecătoare, departe de Dumnezeu și fără Dumnezeu, să-și facă poftelile și plăcerile. Arta și știința, comerțul și industria, care în sine însuși cu siguranță nu conțin nimic păcătos, vrăjmaș față de Dumnezeu, au devenit pentru omul decăzut, despărțit de Dumnezeu, sub conducerea lui Satan, mijlocul pentru un scop vrăjmaș față de Dumnezeu, și anume: să alcătuiești pe cât posibil de plăcut viața în această lume decăzută fără Dumnezeu, și să uiți despărțirea de Dumnezeu și pustiul și durerea inimii, care au trebuit să urmeze acestei despărțiri. – Așa este și astăzi încă aspirația și osteneala deșartă a omenirii suspinându-se aflate sub jugul și puterea lui Satan, să devină fericită fără Dumnezeu și departe de Dumnezeu. Și până astăzi intenția și lucrarea dușmanului, a marelui mincinos și ucigător de oameni, este să țină pe copiii lumii acesteia departe de Dumnezeu, da, în răzvrătire și dușmănie față de Dumnezeu.

Lumea stă acum în opoziție totală față de Dumnezeu (Iacov 4,4-5), sau așa cum citim în textul nostru, față de Tatăl; tot așa cum este carnea față de Duh și Satan față de Hristos. De aceea se spune: «*Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.*» Desigur nu se poate totdeauna spune, că cineva, care temporal iubește lumea, nu poate fi credincios; căci apostolul Pavel a trebuit să spună despre Dima, că a iubit lumea de acum, cu toate că el era un credincios; dar un astfel de om a tăgăduit poziția sa spre paguba și pierdea lui mare și nu mai poate savura dragostea Tatălui. Cum ar putea Tatăl să reveleze dragostea Sa și s-o lase savurată de o inimă care iubește lumea și lucrurile vizibile! Vai, cât de mulți s-au ofilit prin dragostea față de lume și de lucrurile vizibile și cât de multe inimi extenuate se găsesc astăzi printre credincioși! Unde este puterea și cavalerismul lor – unde este bucuria lor în Duhul Sfânt, unde este mărturia lor pentru Domnul? – Dacă ei sunt copiii ai lui Dumnezeu, așa după cum ei se arată probabil în anumite aspecte, totuși viața lor ca mărturie este pierdută, și pierderea este o pierdere veșnică! Și ce durere și pierdere pentru Domnul Însuși! - Să citim, pentru a înțelege poziția adevărată a credinciosului în lume, rugăciunea minunată a Domnului pentru noi, cei ce sunt ai Săi, adresată Tatălui la plecarea Lui din această lume. Acolo Îl auzim rugându-Se: «*Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. ... Eu pentru ei Te rog, nu Te rog pentru lume, ... Sfinte Tată, păzește în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, ... Eu le-am dat Cuvântul Tău și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume. Nu te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume după cum Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimis pe Mine în lume, și Eu i-am trimis pe ei în lume; și pentru ei Eu Mă sfințesc pe Mine Însuși¹, ca și ei să fie sfințiți în adevăr.*» Și la sfârșitul rugăciunii minunate Domnul mai spune: «*Tată drept, lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis.*» - Se pot imagina contraste mai mari ca acelea dintre credincioși și copiii lumii, sau dintre «*Tatăl*» și «*lume*». – Credincioșii au fost scoși din veacul rău de acum (Galateni 1,4) și au fost puși deoparte pentru Dumnezeu, Tatăl, și «*dragostea Tatălui este în ei*». (Ioan 17,26) Ei înaintează în savurarea acestei dragoste, și «*lumea nu îi cunoaște*». (1 Ioan 3,1) Ei însă «*înving lumea*». (1 Ioan 5,4-5) De aceea cât este de îngrozitor și trist, când la un credincios nu este așa!

La cruce s-a arătat categoric ruptura totală și contrastul dintre Dumnezeu și lume. Lumea a arătat acolo, ca niciodată mai înainte, că «*dușmănia față de Dumnezeu*» este caracterul ei. Ea a batjocorit, a lepădat și a omorât pe Fiul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu L-a trimis în lume ca Salvator. Căci așa de mare a fost dragostea Sa față de ea în starea ei nenorocită și de păcat, atât de mult a iubit-o El, că a dat singurul Său Fiu. Toate clasele și nivelele lumii religioase și politice au pășit sub conducerea lui Satan în ură și dușmănie față de Dumnezeu și Unsul Său, împotriva

¹ Aceasta se referă la înălțarea la Tatăl, prin care are loc și se exprimă punerea totală deoparte a credincioșilor de lume pentru Tatăl.

«Singurului născut din Tatăl». Ei voiau mai bine întunericul și pe căpetenia întunericului decât lumina și dragostea lui Dumnezeu, decât mântuirea și gloria lui Dumnezeu. La cruce Satan s-a arătat pe deplin ca conducător al lumii și a fost recunoscut public de ea. Și lumea este de aici înainte datoare să dea socoteală lui Dumnezeu pentru moartea, pentru uciderea Fiului Său. Când acum cineva devine un copil al lui Dumnezeu prin credința în Isus, Fiul lui Dumnezeu, prin aceasta el trece ca de la sine de partea lui Dumnezeu, de partea Tatălui, față de lume; și tot ce face și ce nu face trebuie să mărturisească aceasta. Crucea lui Hristos – și ce zid de despărțire minunat și veșnic este aceasta – stă pentru totdeauna între credincios și lume, oricum s-ar prezenta ea, religioasă sau păcătoasă. Un copil al lui Dumnezeu nu poate iubi lumea și în același timp să se bucure de Tatăl și de dragostea Lui. Nu, singura lui poziție corectă față de lume este aceea pe care apostolul Pavel o exprimă, când spune: «*Dar departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.*» (Galateni 6,14) Toate acestea, nu este adevărat, iubit cititor, sunt așa de clare și de simple, că nici un creștin adevărat nu va pune la îndoială cele spuse; dar cine ar vrea să tăgăduiască, că cu toate acestea lumea ne oferă cele mai mari ispite și pericole! Inimile noastre sunt prin natura lor viclene și rele, și Satan ne cunoaște, el se preocupă să ni se împotrivescă și să ne distrugă, așa că foarte repede gândul lumii și asemănarea cu lumea își găsește într-o formă și înfățișare oarecare acces la noi. De aceea cât de veghetori ar trebui să fim și totdeauna să ne aducem aminte de cuvintele Domnului și ale apostolilor Săi, că noi nu aparținem lumii și nu trebuie să ne asemănăm cu ea. Ce nebunie este și atunci când noi pentru o bucurie trecătoare, deșartă, suntem gata să sacrificăm savurarea cea mai sfântă, cea mai înaltă, pe care o are sufletul: dragostea Tatălui, care dorește să fie pentru noi permanenta strălucire a soarelui și în orice neaz și situație a călătoriei noastre prin pustiu poate să ne mângâie și să ne îmbărbăteze.

Pentru a preveni orice neînțelegere apostolul spune apoi în continuare: «*Nu iubiți lumea, nici cele din lume.*» - Deci tot ce satisface într-un fel oarecare carnea, natura veche rea, tot ce place ochilor și spre care ei privesc cuprinși de dorință, tot ce trezește și hrănește mândria omului, tot ce îi oferă importanță și înălțare în lumea aceasta, ca să se înalțe peste semenii său, fie aceasta rangul, evidențiere, demnitate și poziții de autoritate, pe scurt, tot ce năzuiește sărmana inimă păcătoasă, credinciosul să nu năzuiască după ele. Dacă el înțelege, că el este una cu Hristos, pe care lumea L-a lepădat și L-a răstignit, și că el aparține lui Dumnezeu, Tatăl, atunci nu-i va fi greu să înțeleagă atenționarea lui Dumnezeu și să o împlinească: «*Nu iubiți lumea, nici cele din lume. ... Pentru că tot ce este în lume; pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl.*»

Duhul lui Dumnezeu ne arată aici cele trei căi, pe care satan caută acces la noi și pe care noi din cauza aceasta trebuie să le ținem încuiate. Este mai ușor să ții pe dușman afară, decât, după ce a intrat, să-l dai afară. Ca Neemia, după ce construcția zidurilor Ierusalimului s-a terminat, a pus paznici, care păzeau porțile orașului, și așa cum fiecare trebuia să zidească zidul în dreptul casei lui, tot așa și noi să păzim porțile inimii și caselor noastre de pofta ochilor, de pofta cărnii și de trufia vieții; numai așa vom fi păstrați în savurarea dragostei Tatălui. O umblare în prezența lui Dumnezeu, vegherea permanentă și rugăciunea, precum și puterea și disciplinarea din partea Duhului Sfânt sunt necesare pentru aceasta.

Pentru confirmarea atenționării sale, apostolul mai adaugă o realitate serioasă: «*Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate.*» El ne amintește deci de vremelnicia lumii și a tuturor lucrurilor vizibile, în timp ce tot ce este pentru Dumnezeu și de la Dumnezeu este în eternitate de nezgduit și rămâne. Ce contrast! Da, «*cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate.*» Un astfel de om este adus în legătură prin har cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos, și de aceea partea lui garantată este rămânerea veșnică în prezența lui Dumnezeu și în bucuria și gloria Sa veșnică.

Ah, având o înțelegere tot mai profundă și o recunoștință tot mai mare să ne ocupăm locul, pe care am fost aduși prin har, și să ne bucurăm de dragostea Tatălui! Atunci vom fi tari față de atracțiile și ispitele lumii și permanent ne vom aminti cât de deșert, de nimic și de trecător este

tot ce ne oferă ea. „Orice urmă din Egipt, orice activitate lumească”, spune un scriitor cunoscut, „este o ocară pentru credincios.” Cu adevărat, acestuia îi este așa, căci «*Hristos, S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne scoată din veacul rău de acum, după voia lui Dumnezeu și a Tatălui nostru, a căruia fie gloria în vecii vecilor! Amin.*» (Galateni 1,4-5)

De aceea Duhul Sfânt atenționează mereu pe credincioși să aibă o gândire cerească. El le spune: «*Căutați cele de sus!*» (Coloseni 3,1) «*Nu vă conformați veacului acestuia (sau: lumii), ci fiți transformați prin înnoirea minții voastre!*» (Romani 12,2) «*Religia (sau: slujirea lui Dumnezeu) curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu Tatăl este aceasta: a-i cerceta (sau: vizita) pe orfani și pe văduve în necazul lor, a se păstra neîntinat de lume.*» «*Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie față de Dumnezeu? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu*» (Iacov 1,27; 4,4)